

Dve večji nesreči radi zime

Dvojna smrtna nesreča pri kopanju zemlje za opeko

Na Zgornji Ložnici pri Žalcu se je zgodila pri delu za opekarno inž. Unger-Ulmann dvojna smrtna nesreča. Opekarniška delavca Fr. Verdev s Plevne pri Žalcu in Pavel Maloprav s Polzele sta kopala zemljo blizu opekarne za izdelovanje opeke. Verdev je podkopaval zemljo šest metrov na dolgo in je bil že en meter daleč. Maloprav je bil zaposlen z odmetavanjem izkopane zemlje. V bližini Verdeva in Maloprava sta dva druga delavca sekala zmrznjeno zemljo. Od teh udarcev se je pol drugi meter debela plast zemlje zrušila na Verdeva in Maloprava in ju pokopala pod seboj. Vsi, ki so bili očividci nesreče, so priskočili na pomoč in so začeli izkopavati zasuta. Reševalno delo je trajalo eno uro, a medtem sta se ponesrečenca že zadušila in jima tudi zdravnik ni mogel več pomagati.

Verdev je zapustil ženo in enega sinčka, Maloprav pa pet neposkrbljenih otrok.

Dvojna smrtna nesreča je bolešno odjek-

nila po vsej okolici, kateri se smilita tako hudo prizadeti delavski družini.

Led odtrgal štiri mline na Dravi

Proti koncu minulega tedna bi bil postal most čez Dravo pri Ormožu skoraj žrtev hudega pritiska hlobovja razbitega mlina in po reki plavajočega ledu. Radi kopičenja ledu se je zaježila voda pri obrežnih mlinih med Ormožem in Obrežom, ki so last g. Sadravca in Jeranina, tako, da je pritisk mlina odtrgal in so odplavali naprej po Dravi. Tri mline so odnesli valovi lepo pod mostom naprej, četrta se je razbil ob mostnici. Nekaj časa je bilo videti, da bo z ledenimi ploščami ojačeno hlobovje razbitega mlina porušilo most. Na srečo je uspelo gasilec in drugim domačinom, da so zadelana mostišča oprostili prehodu pritiska in oteli veliki most. Omenjeni trije celi mlini so se sigurno kje zaustavili na poti proti Varaždinu in jih bodo že s časom spravili nazaj na prvotna mesta. Povzročena škoda pa bo vendarle znašala okrog 100.000 din.

Po svetu

Nekaj o razmerah v Berlinu v hudi zimi. V zadnjih dneh so imeli v Berlinu 30 stopinj Celzija mraza. Ta huda zima je presneto nedobrodošla v tem letu, ko se kaže povsod po Nemčiji pomanjkanje premoga. Kljub vsem poskusom, katere so napravili, da bi preskrbeli nemško prestolnico s kurivom, jim to ni uspelo. V Berlinu so cele skupine hiš, v katerih že nad deset dni ni bilo zakurjeno; v mnogih pa so kurili nezadostno. Največja težava v Berlinu je razdelitev premoga. Sneg in zima ovirata berlinski cestni promet prav tako kot promet na železnicah. Dalje zadeva v živo vse sloje v Berlinu pomanjkanje krompirja, katerega ne upajo prevažati v strahu, da bi ne zmrznili. Najbolj pa trpijo Berlinčani radi pomanjkanja obleke in obutve, katero je mogoče dobiti samo na karte.

Posebno premeteni so si pomagali na ta način, da so kupovali kopalne obleke, katere niso na karte, in jih nosijo kot spodnjo obleko. Zopet drugi so kupovali črno sukno z izgovorom, da ga potrebujejo za zatemnitev oken v noči, v resnici pa so si dali iz sukna napraviti obleke. Oblast pa je zvedela omenjeni zlorabi in ju je prepovedala. Po vsem rajhu in posebno še v Berlinu se je skrčil promet z avtomobili. Število avtomobilov, ki

je znašalo lani septembra v Berlinu 232.062, se je skrčilo 1. januarja 1940 na 61.536 in znaša komaj še eno četrtno prejšnjega stanja.

Ojačenje vojaške vzgoje nemške mladine. Po poročilih iz Nemčije bodo nemške mladinske organizacije preosnovali v tem smislu, da bodo za bodoče sprejemali v organizacije že desetletne dečke in deklice. To mladino bodo vežbali po posebnih programih, da bo poprej sposobna za sodelovanje glede vojne delavnosti celotnega naroda.

Edino živo bitje, ki je na boljšem v sedanji vojni. Med vsemi živimi bitji, katerim pri naša sedanja vojna korist, so kiti. V lovskem času, ki pričinja ravno sedaj, bodo imeli kiti manj zasledovalcev kakor v mirnem času. Lovci na kite se odpravljajo na lov v južna ledena morja oktobra, kjer vsako leto s pomočjo vedno izpopolnjenih pripomočkov polovijo vedno več teh ogromnih sesalcev. V teku zadnjih dveh lovskih dob sta samo dva čolna nemških družb ulovila in izrabila 6000 kitov. Ti družbi sta bili v službi nemške vlade in sta prejeli visoke nagrade, ker sta ulovili toliko kitov. Za Nemčijo je bil lov na kite, odkar je na vladi Hitlerja, važno sredstvo, da si je preskrbela znatne zaloge masti. Vse

olje, katerega so pridobili iz kitov, je ostalo v Nemčiji. Iz kitovega mesa pa so izdelali konzerve. To leto pa ne bodo nemški kitolovci zastopani po južnomorskih loviščih krog južnega tečaja in bodo lovili samo Norvežani, Američani in Japonci.

Pomoč Poljakom. Vojna je Poljsko hudo zadela. Velika je beda tistih, ki so pobegnili iz svoje domovine, nič manjša pa tudi stiska onih, ki so ostali doma. Vatikanski radio je nedavno opisal to bedo ter opozoril svet na stanje poljskega ljudstva. Že prej so škofje Zedinjenih držav Severne Amerike poučili svoje vernike o bednem stanju Poljakov ter začeli z akcijo za nabiranje sklada v pomoč Poljakom. Te pomoči bi naj bili deležni ne samo poljski begunci, marveč tudi tisti, ki so ostali doma. V svojem proglasu škofje izjavljajo: Stiska je tako velika, da je takojšnja pomoč nujno potrebna.

Umrli s. Marija, kakor je objavilo 20. januarja t. l. predstojništvo samostana karmeličank v Lisieuxu. S. Marija je bila kot najstarejša hči pobožnih staršev Martin rojena 22. februarja 1860, v samostan je stopila leta 1886. Bila je sestra sv. Terezije od Deteta Jezusa, katero je skrbno pripravila na prvo sv. obhajilo in birmo in v koje vzgoji je imela veliko in važno vlogo. Njenemu vplivu je pripisati, da je mala svetnica sv. Terezija spisala prelepo knjigo »Povest ene duše«. S. s. Marijo je izgubil samostan karmeličank eno svojih najstarejših članic, med katerimi še živijo dve sestri sv. Terezije: Pavlina in Celina, do čim tretja sestra Leonija živi kot redovnica v Caenu.

Katoliške šole na Kitajskem. Japonsko-kitajska vojna, ki traja že tretje leto, je na mnogih krajih močna ovira za misijonsko delovanje. Vendar pa ga ni — kajpada z malimi izjemami — povsem onemogočila. To velja tudi za katoliške šole, ki večinoma delujejo naprej. Tako n. pr. deluje katoliško vseučilišče v Pekingju. V šolskem letu 1939/40 je na tem vseučilišču vpisanih 1585 dijakov, na pripravnih šoli pa 921, torej skupno 2506 študentov. Od teh je 12% semeniščnikov, odnosno bogoslovcev, drugi pa se pripravljajo za svetne poklice.

Slika izobrazbe sovjetskih vojakov. Finci so sporočili po radiu, da je posebna komisija izprašala 40 sovjetskih ujetnikov, da bi dooznala njihovo znanje o najnovejših političnih dogodkih in stopnjo izobrazbe. Od ujetnikov sta bila označena kot predsednika sovjetske Rusije Stalin in Molotov. Berlin je po mnenju nekega ujetnika prestolnica Francije, neki drugi pa je štel k skandinavskim deželam poleg Finske ter Švedske tudi Turčijo...

»Naprej!« je zagrmel Galovič. »Živeli Jelenjčani!«
»Živio gospod Galovič!« so odvrnili Jelenjčani in šli za svojim kortešem. Mikica se je ustavil pri vratih. Tu ga je iznenada nekdo zagrabil. Pisar se je ozrl, opazil je Luko in se stresel.

»Mikica!« je šepnil berač in niti pogledal ni pisarja, »ali je vse dobro? Ali so vsi za novo gosposko?«

»Vsi,« je šepnil pisar in se izvil beraču, »vsi so naši. Luka, kje si bil?«

»Molči! Ne sprašuj!«
Rdeči so imeli sto, beli osem in devetdeset glasov.

»Umaknite se!« se je napihoval Galovič. »Naši dobri Jelenjčani grede volit. Umaknite se, prosim!«

Galovič je začel z rokami razgrinjati ljudi, da so mogli Jelenjčani naprej.

Jelenjčani so začeli glasovati. Rdeč listek za rdečim je padel, trideset rdečih listkov je padlo v skrinjico. In zazvonilo je poldne — volitve so bile opravljene.

»Servus, domine collega! Zdaj smo vas zapečatili!« je zaklical Bradič Andriču, ki je molče gledal v papir pred seboj.

Luki se je razvedrilo lice. Doslej je stal pri vratih in je strmel nepremično v skrinjico. Zdaj je bilo tri sto goldinarjev njegovih. Kje pa je Mikica? Kar brez sledu je izginil.

»Preštejmo glasove!« je rekel oni stari gospod pri

mizi in odprl skrinjico. »Gospod Galovič! Gospod Bradič! Prosim, glejte, če se prav šteje.«

»Bene, bene!« se je nasmehnil Bradič. »Toliko, da bo po zakonu. Saj vemo itak že, kako stojimo. Sto trideset je naših, osem in devetdeset je vaših. Zmaga je naša!«

Začeli so šteti listek za listkom, devali so bele na en kup, rdeče na drugega.

»Prosim, prosim! Berite imena! Saj niso vsi rdeči listki enaki.«

»Ka-a-aj?« je rekel Bradič in si nataknil naočnike. Pogledal je enega od rdečih listkov in prebledel.

»To ni mogoče!« je pristavil Galovič razjarjeno, Andrič pa je mirno gledal v papir.

»Pa je,« je odgovoril predsednik.

Šteli so in sešteli. Sto glasov je bilo za novo, sto osem in dvajset za staro gosposko, ker so bila na tridesetih rdečih listkih natiskana imena stare gosposke. Jelenjčani so vendarle za staro gosposko glasovali.

»Sluga sem,« se je priklonil Galovič, ki je kar trepetal od jeze, v Jelenjčane pa je siknil: »Lumpi!«

»To — to ni mogoče!« je jecal Bradič in gledal kakor neumen v komisijo. »Protestirali bomo.«

»Da, da, domine collega,« se je nasmejal Andrič, »slabo ste agitirali. Senatorstvo vam je šlo po vodi.«

Bradič ga je ošvignil z ostrim pogledom, vtaknil je

pinj nad ničlo. Razume se samo po sebi, da ima ta zrak tudi vedno zadostno količino vlage.

Mirnost in samozavest Indijancev

Škof Wiple, ki je ok. leta 1900 misijonaril med Indijanci, je pripovedoval sledečo zgodbo, ki označuje mirnost in samozatajevanje Indijancev. V nekem hotelu v Washingtonu je kosilo več indijanskih glavarjev. Ko je eden izmed njih videl, kako je neki beli gospod natresel popra v juho, je tudi on vzel posodico s poprom in ga praveč veliko natresel na svoj krožnik. Ko je začel jesti, je bil navidezno čisto miren, vendar pa so mu, ko je začel poper preveč peči, tekale solze po licih. Njegov sosed